

της Ελένης Πετάση

Έξυπνες ιδέες που, χωρίς υπερβάρηλινους μοντερνιστικές αναζητήσεις, καταφέρνουν να λειτουργήσουν μέσα στις ανορθόδοξες θεατρικές συνθήκες τις οποίες εξασφαλίζει ένα... βαγόνι τρένου. Τοιμηρά θεατρικά παιχνίδια που οι απαιτήσεις τους ξεπερνούν τη γενναιότητα αυτών που ανέλαβαν να τα υπηρετήσουν. Ευλαβική ανάληψη της ευθύνης ενός πολυσύνθετου θεατρικού λόγου όπως ο πιντερικός, η οποία, ωστόσο, δεν καταφέρνει να αρθεί στο ύψος του. Αναμετρήσεις με μύθους της show biz που το βάρος τους αποδεικνύεται συνθηγοπαιδικό. Προσωπικά στοιχεία και πειραματικές προτάσεις στο τέλος μιας σεζόν που αναδεικνύεται ελάχιστα αισιόδοξη αλλά και ουδόλως καταθλιπτική

Μια Μέρilin μόνη κι αδικαίωτη

Δεν καταλαβαίνω πώς ένας νέος, ανήσυχος καλλιτέχνης, που έχει αρχίσει ν' αναπτύσσει αξιοπρόσεκτη πορεία στο θέατρο και να αρθρώνει τη δική του σκηνική γλώσσα, μπορεί να πείσει στην παγίδα μιας κενής σάτιρας όπως αυτή που παρακολουθήσαμε στο *Η Μέρilin Μονρόε μένει μόνη της*.

Ο Γιάννης Κοντραφούρης δημιούργησε, το 1997, την Ομάδα Υψηλού Κινδύνου και μαζί της ανέβασε το έργο του *Το παιδί πενθούν, Το γιοφύρι της Άρτας* του Γιώργου Θεοδοσιάδη και το *Ξαφνικά το περασμένο καλοκαίρι* του Τένεσι Ουίλιαμς.

Το «φιλερ» του με τη συγγραφή συνεχίστηκε φέτος το χειμώνα, με το ποιητικό κείμενο *Το στεφάνι*, που τη θεατρική του απόδοση ανέλαβε ο θόδωρος Τερζόπουλος και το οποίο παρακολουθείς ράκη σκέψων μιας άληθινος γυναίκας, τη θρυμματισμένη αναπόληση μιας ζωής χαμένης. Τώρα, ο Γιάννης Κοντραφούρης ασχολείται και πάλι με τη γυναίκα ψυχοσύνθεση, με επίκεντρο την Μέρilin Μονρόε.

Όμως ο χειρισμός ενός μύθου δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η ενδεχόμενη πρόθεση να συνδυάσει τη διακωμώδηση του αμερικανικού star system με τις προσωπικές αγωνίες ενός ειδώλου και να κινηθεί στο μεταίχμιο της γελιοδότητος και της τραγικότητας απαιτεί λόγο αστραπερό και διεισδυτικό.

Η δική του Μέρilin, που την σκηνοθέτησε ο ίδιος (στο θέατρο Δημήτρης Χορν), μένει πραγματικά μόνη και απροστάτευτη. Δεν την σώζει ούτε η δυναμική παρουσία της καλής ηθοποιού Σοφίας Φιλίππου. Το γέλιο που ακούστηκε από την πηλασία πήγαζε από τη «θανασμένη» επισημάνση γκροτέσκων στοιχείων, ενώ θα έπρεπε να εκμαιευτεί από ένα χιούμορ υπόγειο, που κάνει το χαμόγελο να παγώνει στα χείλη.

Η Μέρilin Μονρόε με την εξαιρετική λάμψη και την ακραία απόγνωση αξίζει, ομοιογουμένως, άλλη μεταχείριση.

Εκτός από τη Μέρilin, μόνοι έμειναν και οι θεατές στο θέατρο Δημήτρης Χορν – παρά τη δυναμική παρουσία της Σοφίας Φιλίππου

